

Бърза коня не поиде да видить,
Тук' съ качи на диванъ високи,
Съ распули млада Янкулица,
Съ распули по гора зелена,
Да не видить аскеръ обколено,
Виде нематъ аскеръ обколено;
Бърго слезе во широки двореъ,
И си виде тая бърза коня,
'Се во кърви коня попливана;
И си виде сабя изабена.
Тога вѣра тая ми фатила
От' Янкула 'си-те 'и загуби.

97.

Янкулова смъртъ.

Янкула, младъ Янкула,
Янкула Влашка Войвода!
Янкула коня хранеше,
Во тая града Солуна,
На Солунски-те ме'ани
Съ ситна слама оризова.
Янкула коня поеше
Съ Негошко вино, Благушко.
Янкула коня зобеше
Со големерска пченица.
Янкула коня ковеше
На Солунски налбанти,
На налбанти съ молеше;
„Ей налбанти мили брате!
Харно ми коня ковайте,
Карагрошъ плочи клавиайте,
Алтани клинци редейте.“
Янкула седло кроеше,
На Солунски-те сарачи
Отъ чиста свита камуха.
Янкула узда правеше,
Карагрошови лееше
На Солунски-те златари.
Коня оружи, престегна;

Коня му веле, говоре:
„Що ме на тимаръ удирашъ?
Даль ке ме мене продадишъ?
Или ме менка учинишъ
За друга коня похарна?“
Янкула веле, говоре:
„Ейти коню, мой дрогару!
Нито те, коню, продавамъ,
Ни те, коню, разменувамъ;
Дошло писмо отъ Влашка ная,
Да си пойдамъ на Косово
Косово поле широко;
Настанала турска ордя,
Турска ордя, силна войска,
Ке си пойдамъ дури тамо.
Вяхна коня и киниса,
Пойде на поле Косово,
Та влезе въ турска ордіа,
Та извади остра сабя,
Та си фати да си сече.
Какъ влезе въ стреле ордіа,
Пушка пукна, Янко падна.
Коня застана надъ него,
Коня диванъ да му чине;